

de
Gouden
Kandelaar

OPDAT ZIJ ÉÉN ZIJN

Deel 1

T. Austin-Sparks

Aflevering 147

HOOFDSTUK EEN

“... opdat zij allen één zijn, gelijk Gij, Vader in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn” (Joh. 17:21).

In dit hoofdstuk vinden we het gebed van de Here Jezus vlak voordat Hij aan het kruis ging. In dat gebed staan deze woorden, waarvan ik vooral de belangrijke woorden aan het eind wil onderstrepen: “... dat ook zij in Ons zijn”. Dan gaan we naar Mattheüs 27:46. “Omstreeks het negende uur riep Jezus met luider stem, zeggende: Eli, Eli, lama sabachtani? Dat is: Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?” Dit zijn praktisch de laatste woorden van onze Heer aan het kruis. Alles wat Hem nog restte was Zijn Geest bevelen aan Zijn Vader. Dit is de laatste fase van de dood van Jezus Christus en het markeert een zeer grote verandering in Zijn geestelijke leven en ervaring. Jezus had heel Zijn leven in de Vader geleefd. Hij had tegen Zijn discipelen gezegd: “Geloofst gij niet dat Ik in de Vader ben?” Zijn hele leven had Hij in alle opzichten in de Vader geleefd. We hebben er veel voorbeelden van dat Hij weigerde iets te doen buiten de Vader om.

In het stadje Kana in Galilea deed Hij Zijn eerste wonder: water veranderen in wijn op een bruiloftsfeest. Op de een of andere manier was de hele voorraad wijn op. Dit was een ernstige situatie. De moeder van Jezus zat naast Hem aan tafel en ze keerde zich naar Hem toe en zei: “Ze hebben geen wijn.” Zij geloofde uiteraard dat Hij er iets aan kon doen en daarom legde ze het Hem voor. Ze zei in feite: “Jij zult er iets aan moeten doen. Dit hele bruiloftsfeest wordt een fiasco. Iedereen komt in moeilijkheden”. Hij moest er echt wat aan gaan doen.

U weet wat de Here Jezus zei. Hij draaide Zich om naar Zijn moeder en zei: “Vrouw, wat heb Ik met u van node? Mijn ure is nog niet gekomen.” Twee dingen vallen hier op: een schijnbare noodzaak is niet de basis waarop Jezus werkt. Alleen omdat iets nodig lijkt, doet Hij niet iets. Hij wacht ergens op. Hij zegt: “Mijn ure is nog niet gekomen. Ik kan dit nu niet doen. Ik begrijp hoe ernstig de situatie is, maar Ik kan het nu niet doen, al heb Ik ook alle sympathie voor deze mensen.”

Waarom kon Hij op dat moment niets doen? Hij bleef in de Vader. Hij leefde niet in de omstandigheden. In Zijn Geest zei Hij: “Vader, wilt U dat Ik dit doe? Deze mensen hebben een probleem. Mijn lieve moeder zegt

dat Ik er iets aan moet doen. Maar Vader, Ik kan niets doen tenzij U Mij dat zegt.” Hij leefde in de Vader. En toen Hij op de Vader wachtte, scheen Hij Hem te horen zeggen: “Ja, het is goed. Doe het maar.” Toen zei Hij: “Vult de vaten met water.” Dit is het eerste voorbeeld van hoe Jezus in de Vader leefde.

Bij een andere gelegenheid was er feest in Jeruzalem. Jezus en Zijn discipelen waren op dat moment niet in Jeruzalem. Zijn broers naar het vlees waren bij Hem. Je weet dat er staat dat zij niet in Hem geloofden. Ze zeiden tegen Hem: “Ga met ons mee naar het feest. Iedereen gaat; dat is de gewoonte. Als je niet gaat, zullen de mensen je niet begrijpen, ze zullen kritiek hebben. Je verliest je invloed. Als je populair wilt zijn, kunt je maar beter doen wat iedereen doet. Wij gaan naar het feest. Ga toch mee.”

Wat deed Jezus? Deed Hij wat Hem populair maakte? Deed Hij het omdat iedereen het deed? Deed Hij het omdat het gebruikelijk was om te gaan? Nee, Hij keerde Zich naar Zijn broers naar het vlees en Hij zei: “Jullie gaan op naar het feest; Ik ga niet op.” Toen gingen Zijn broers. En nadat zij vertrokken waren, ging Jezus ook naar het feest.

Wat een vreemde manier van doen! Wilde Hij niet in het gezelschap van Zijn broers zijn en vertelde Hij daarom een leugentje? “Ik ga niet op, gaan jullie maar op.” Waarom zei Hij dat? Hij bleef in de Vader. Hij wachtte op het woord van de Vader. Hij deed nooit iets omdat het populair was. Hij zou het nooit doen omdat alle religieuze mensen het deden. Hij deed het niet omdat het de gewoonte was, of om in de gunst te komen bij de mensen. Het enige dat Zijn leven bepaalde was: “Wil de Vader dat Ik dit doe?” Dus nadat Zijn broers vertrokken waren, zei Hij: “Vader, wilt U dat Ik ga?” En klaarblijkelijk zei de Vader: “Ja, ga naar Jeruzalem.” Toen ging Hij, niet eerder!

Op een keer sprak Jezus met Zijn discipelen over Zijn naderende dood in Jeruzalem. Maar Petrus nam Hem terzijde en begon Hem te bestraffen en zei: “Dit zal U geenszins overkomen!” De Here Jezus keerde Zich om en zei tegen Petrus: “Ga weg, achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen” (Mat. 16:22,23). “Als Mijn Vader zegt dat Ik naar Jeruzalem moet gaan om daar gekruisigd te worden, dan is dat het laatste woord. Ik zal nooit iets doen om Mijzelf te redden.”

Later zei Jezus tegen Zijn discipelen: “Laten we naar Judea gaan.” Nu was het in Judea dat ze Hem zouden arresteren en kruisigen. Thomas zei: “Nee, laten we niet naar Judea gaan, Here, want de vorige keer dat we daar waren, wilden ze U stenigen. Wilt U daar dan nu weer heen gaan?”

Jezus zei: “Wat Mijn Vader zegt, moet Ik doen. Ik weet dat dat het kruis betekent, maar Ik moet in Mijn Vader blijven.”

De satan probeerde voortdurend Jezus van Zijn Vader te scheiden, en Hem te laten handelen zonder Zijn Vader. Die drie verzoeken in de woestijn waren een poging om tussen Jezus en Zijn Vader te komen. Heel Zijn leven door heeft de satan geprobeerd Jezus van Zijn Vader te scheiden. Toen Hij aan het kruis hing, in dat ontzaglijke lijden, kwam Satan via enkele slechte mensen en zei: “Kom van het kruis af en we zullen U geloven.” Jezus had eraf kunnen komen. Hij had kort daarvoor nog gezegd dat als Hij Zijn Vader zou vragen, deze Hem twaalf legioenen zou sturen.

Weet u nog wel wat één engel doen kon? Eén engel in het Oude Testament doodde een heel leger. Als één engel dat kon, wat kunnen twaalf legioenen dan wel niet. Jezus hoefde er alleen maar om te vragen, en ze zouden Hem van het kruis afgenomen hebben. Maar nee, Hij liet de engelen blijven waar ze waren. Hij had gezegd: “Zou Ik de beker, die de Vader Mij gegeven heeft, niet drinken?” (Joh. 18:11). Tot het laatst toe probeerde de satan tussen Hem en Zijn Vader te komen, maar Jezus wist hoe belangrijk het was om in God te blijven.

En nu, hier aan het eind, is de situatie gewijzigd. “Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?” Jezus is zonder God, gescheiden van God. Er is een grote afstand tussen Hem en God. Dit was nooit eerder gebeurd. Geen enkel moment in Zijn hele leven had Hij zo’n ervaring gehad. God is nu ver weg. Er is een grote kloof tussen de Vader en de Zoon. Jezus is niet alleen gescheiden van de Vader, Hij ervaart ook de vreselijke verlatenheid die dit met zich meebrengt. Er is niets zo vreselijk als door God verlaten te zijn. Er is niet alleen verwijdering en verlatenheid, maar ook duisternis.

Dat woord “waarom” betekent: “Ik begrijp het niet. Ik ben in volslagen duisternis. Waarom hebt U Mij verlaten?” Verder was Hij absoluut zwak. De apostel Paulus zegt: “Hij is gekruisigd uit zwakheid”. Het was geestelijke zwakheid zowel als lichamelijke. Toen ze Hem bespotten en zeiden: “Anderen heeft Hij gered. Zichzelf kan Hij niet redden”, lag daar veel waarheid in. Nee, Hij kon Zichzelf niet redden. Daar had Hij niet de kracht voor. Hij verkeerde in volslagen zwakheid, zonder enige kracht om Zichzelf te redden.

Misschien was het wel het ergste dat Gods toorn op Hem was. “God heeft geen behagen meer in Mij. God is boos. Ik onderga de toorn van God.” Kunt u zich voorstellen wat dat betekende voor Hem die Zijn hele

leven in de Vader geleefd had? Waarom moest dit alles gebeuren?

In 1 Corintiërs 15 wordt Jezus de laatste Adam genoemd. We moeten terug naar de eerste Adam om dit te kunnen begrijpen. Dit alles wat Jezus doormaakte aan het kruis was wat de eerste Adam over het menselijk geslacht gebracht had. Het begon in de hemel. Satan kwam in opstand tegen God. Voor die tijd leefde hij in God. Toen hij in opstand kwam, werd hij buiten geworpen, buiten God, buiten zijn leven in God. Dat maakte dat er een grote afstand tussen God en Satan kwam. Satan werd de vorst der duisternis. Hij was onder de toorn van God.

Satan kwam nu bij Adam, die zijn leven in God had; hij “woonde” in God. Hij had alle dingen in God. En dan, door de verzoeking van Satan, deed Adam (via Eva) hetzelfde als wat Satan gedaan had. Hij was ongehoorzaam aan God. Hij kwam in opstand tegen God. En u weet wat er gebeurde, er kwam scheiding tussen hem en God. Hij leefde niet langer in God. De aarde werd om hem vervloekt. Allerlei slechte en verkeerde dingen begonnen op de aarde te groeien. Wat eens een prachtige hof was, was een woestijn geworden. Adam werd verdreven, de duisternis in.

Hierna begreep Adam God niet meer. Hij had geen kennis van God; en bovendien was hij uiterst zwak, onmogelijk in staat zichzelf te redden. Hij was onder de toorn van God, en als de vader van het menselijk geslacht, bracht hij het hele geslacht ook in die positie. Elk lid van Adams geslacht is van nature in die toestand. Geen enkel mens op aarde weet van nature wat het betekent in God te leven. Iedereen weet dat hij ver van God verwijderd is. En iedereen die zijn toestand werkelijk inziet, weet dat er geen uitkomst is.

De roep van het menselijk hart is: “O, als ik wist waar ik God kon vinden! Ik ben als het ware in de woestijn, in het duister. Ik heb geen verklaring voor al die problemen van het leven. Waarom? Waarom? Ik tast in het duister. En ik heb het gevoel dat God tegen mij is.” Dat is de toestand van de mensheid vanwege Adams zondeval. De mens en de wereld staan buiten God.

Nu komen we bij de wezenlijke betekenis van het kruis. Jezus, als de laatste Adam, neemt de plaats in van de eerste Adam. Hij neemt alle gevolgen van wat Adam gedaan heeft op Zich. Hij verliest de tegenwoordigheid van God. Hij gaat uit de plaats van het leven, uit het licht, in de duisternis. De plaats waar Adam was en waar wij zijn. Dit alles ligt besloten in dit woord: “Waarom hebt U Mij verlaten?” Het antwoord luidt: om de weg terug naar God weer te openen.

Lieve vrienden, wij moeten allemaal erkennen dat we ons van nature

in deze positie bevinden. Van nature hebben we geen leven in God. Wij zijn van God gescheiden. We kunnen onmogelijk onszelf verlossen. We hebben geen vermogen om goddelijke dingen te verstaan en we zijn “kinderen des toorns”, maar de Here Jezus nam dat alles op Zich.

Nu gaan we van Mattheüs 27 naar hoofdstuk 28, de opstanding. Hoofdstuk 27 sluit die hele vreselijke geschiedenis af. In de opstanding is er een terugkeer in God. Alles in de opstanding van Jezus zegt: Hij is terug in de Vader. Hij is niet meer afgescheiden van Zijn Vader. Hij is terug in de boezem van de Vader. En als Hij in Zijn kruis jou en mij en het hele mensdom vertegenwoordigde, dan vertegenwoordigt Hij ieder van ons die gelooft, ook in de opstanding. Het is een nieuwe positie, maar wat ik wil benadrukken is dit ene woordje “in”. Hij heeft ons niet alleen nader tot God gebracht en ons met God op uiterlijke wijze verbonden, maar het geweldige is dat Hij ons *in* God gebracht heeft. Onze nieuwe positie is in God. Daarom hebben we dat gedeelte uit Johannes 17 gelezen: “Opdat zij één zijn, gelijk Gij, Vader in Mij en Ik in U, dat ook zij in Ons zijn.”

Ziet u dat ons leven als Gods wedergeboren kinderen een leven in God is, niet alleen maar wandelen met God, maar leven in God. God is onze levensatmosfeer. Wij leven in alles wat van God is. Ik benadruk dit nog eens omdat er zoveel van afhangt. Toen u gedoopt werd, kwam u niet op de rand van het doopbad zitten, zo dicht mogelijk bij het water. Misschien om alleen je hand erin te steken. Nee, je ging in het water. Toen je gedoopt werd was het water overal om je heen. Een christenleven leiden is niet alleen maar dichtbij God komen leven, maar een christen is geroepen om *in God* te leven.

Het volgende punt is dat de Heilige Geest aan hen gegeven werd. Waarom? Waarom is Hij in ons? Om ons te leren wat het betekent in God te leven. Met andere woorden, om ons te doen begrijpen wat in God is en wat niet in God is. Als de Heilige Geest in ons is en als wij gevoelig zijn voor de stem van de Heilige Geest en wij spreken op een manier die niet goed is, dan zal de Heilige Geest zeggen: “Dat is niet de Here die door je spreekt, dat ben je zelf.” Als wij ons op een manier gedragen die niet goed is, zegt de Heilige Geest: “Dat is niet de Vader, dat ben jij. Dat is buiten de Vader om.” De Heilige Geest is dus gekomen om ons te leren wat in God is en wat niet.

Als we in onszelf leven, kunnen we niet tegelijk in God leven. Jezus zegt: “Blijf in Mij, zoals Ik in de Vader blijf.” Dat houdt in dat je alles van Jezus krijgt, zoals Hij alles van de Vader krijgt.

Hebt u gemerkt wat het grote werk van de duivel is? Dat is in de eer-

ste plaats om tussen God en de mens te komen. Alles in ons leven dat niet van God is, is van de duivel. Het belangrijkste werk van de duivel, eerst in de hemel en daarna op aarde, was om scheiding te brengen. Elke scheiding die het werk van God aantast, is van de duivel. Het is God niet. Geen enkele verdeeldheid onder Gods volk is van God, maar van de duivel. En het gebeurt omdat de christenen ergens anders in leefden dan in God. Misschien leefden ze in zichzelf en wat zij wilden en dachten. Of ze zijn door de wereld besmet, want er is niets wat zo de christenen verdeelt als de wereld. Of het kan zijn dat ze in iemand anders geleefd hebben. Weet je dat het mogelijk is dat wij “in een mens” leven? Kijk uit dat je niet op een mens steunt, in hem leeft. Als je dat doet, zal die man je vroeg of laat teleurstellen en dan komt er een scheiding. Ook al is die man een geweldig prediker of bijbelleraar, maak hem niet tot je leven. Als je dat doet, begeef je jezelf buiten de Heer. Het gevolg is scheiding. Dat is altijd de bedoeling van de vijand. Blijf dus in God, doe wat de Here Jezus altijd deed. “Vader, wilt U dit? Vader, is dat wat U verlangt? Vader, is dit Uw weg? Er zijn sterke argumenten dat ik dit of dat zou doen, maar Vader, dat is niet goed genoeg. Van nature ben ik een kind van de duisternis. Vader, wilt U dit en wilt U het nu?” We moeten het van de Here ontvangen en net als de Here Jezus, moeten we misschien wachten totdat de Here spreekt.

Hij is aan het kruis gegaan om alles wat tussen God en ons in kwam, te vernietigen. De opstanding van de Here Jezus is een geweldig werk om ons weer in God te brengen. Kijk in het boek Handelingen en zie hoe het daar werkt. Petrus had een paar problemen. Hij dacht dat het verkeerd was om een maaltijd te hebben met heidenen. Hij noemde dat onrein. Hij zei: “Here, zo niet. Ik heb nooit zoiets gedaan.” Petrus bleef in zijn religieuze traditie. De Heilige Geest zegt: “Kijk hier, Petrus, Ik weet dat je religieus bent, maar wil je de traditie of God?” Petrus ging het punt zien en bleef in God. Hij moest doen wat hij nooit eerder gedaan had. Dat heeft ons veel te zeggen.

Ik heb geprobeerd om de belangrijkste wet in het geestelijk leven te geven. Ik vraag u, zoek je leven in God, niet in dingen, niet in mensen, niet in plaatsen, niet in omstandigheden, niet in argumenten, niet in menselijk verstand, maar in God. Gods gedachten zijn anders dan de onze. “Vertrouw op de Here met uw ganse hart, en steun op uw eigen inzicht niet” (Spr. 3:5). Dat wij mogen leren al wat het betekent om *in God* teruggebracht te zijn door de opstanding. Moge de Here ons helpen.

HOOFDSTUK TWEE

“De ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders; God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid” (Joh. 4:23,24).

Ons onderwerp is de fundamentele principes van het werk van God. Er is één ding dat we moeten erkennen en accepteren. En dat is dat voordat de apostelen hun werk op aarde beëindigd hadden, het christendom al begonnen was af te wijken van zijn fundamenten. Met andere woorden: het christendom week af van zijn aanvankelijke positie en daarom was de latere bediening van de apostelen grotendeels corrigerend. Hun bediening was aan het eind een bediening van terug gaan naar de begintijd. In hun eerste geschriften was hun last dat het leven van de gelovigen overeenkomstig Jezus Christus zou zijn. In hun latere geschriften zien we dat het hun erom ging de gelovigen terug te brengen naar de Here Jezus. Niet lang nadat de apostelen gestorven waren, slopen al die dingen al binnen waar wij vandaag zo vertrouwd mee zijn.

Het christendom werd georganiseerd in een kerkelijk systeem met bisschoppen en aartsbisschoppen en uiteindelijk een paus. De ambtsgewaden en rituelen van het latere christendom ontstonden in die tijd. Leaders werden niet aangesteld omdat ze geestelijke mensen waren, maar om andere redenen. Deze tendens begon zich al te manifesteren vóór de apostelen hun bediening beëindigd hadden. Het is erg belangrijk dat we dit opmerken, omdat wij een christendom geërfd hebben dat niet trouw gebleven is aan haar beginselen. Laten we eens kijken naar de laatste brief van Paulus, de tweede brief aan Timotheüs. Vanzelfsprekend zijn er veel dingen in deze brief die we fijn vinden, bijvoorbeeld 2 Timotheüs 2:15: “Maak er ernst mede u wèl beproefd ten dienste van God te stellen, als een arbeider, die zich niet behoeft te schamen, doch rechte voren trekt bij het brengen van het woord der waarheid.” Maar we zien niet altijd dat die woorden een correctie zijn. Ze zouden wel eens een oproep kunnen zijn om terug te keren naar de oorspronkelijke positie. We vinden hoofdstuk 2:3 ook een heel mooie tekst: “Lijd met de anderen als een goed soldaat van Christus Jezus.” Maar we zien niet dat dit samengaat met “Strijd de goede strijd des geloofs” (1 Tim. 6:12). De strijd van de soldaat van Jezus Christus is de

strijd voor de zuiverheid van het geloof. Dat is de zuiverheid van het christendom zoals het was in het begin. We moeten 2 Timotheüs in het licht van deze waarheid lezen. Die brief werd geschreven omdat de mensen zich niet behoorlijk gedroegen in het huis van God. Dat schrijft hij in 1 Timotheüs 3:15. Er was verkeerd gedrag in het huis van God. En u weet dat Timotheüs waarschijnlijk een oudste in de gemeente van Efeze was. Dat was een ernstig iets om tegen de gemeente van Efeze te zeggen. Zelfs van die goede gemeente van Efeze zegt Paulus dat de mensen zich niet goed gedroegen in het huis van God.

Al zo vroeg in de geschiedenis weken de gelovigen af van hun oorspronkelijke positie. De laatste brieven van het Nieuwe Testament waren die van Johannes. Hij schreef al zijn brieven en zijn evangelie waarschijnlijk nadat alle andere apostelen al naar de Here waren gegaan. Ik denk dat we allemaal zijn brieven fijn vinden en zijn evangelie is onze favoriet. Maar is het karakter van die brieven u wel opgevallen? Hij begint zijn eerste brief met deze woorden: “Hetgeen was van de beginne...” Hij moest terug naar het begin. De brieven gaan over correctie van de leer en van het leven. Ze zijn afgeweken van het oorspronkelijke onderricht. En ook van de oorspronkelijke normen van het christelijk leven. En, let op, Johannes schreef zijn brief waarschijnlijk aan de Efeze gemeente. Als je in het boek Openbaring kijkt, begint de Here met Efeze. En Hij zegt tegen hen: “Gij hebt uw eerste liefde verzaakt.” Jullie hebben je oorspronkelijke positie verlaten. Ik denk dat ik al genoeg gezegd heb om aan te tonen dat er aan het eind van de nieuwtestamentische geschriften aan de ene kant een verlaten van de oorspronkelijke basis was. Aan de andere kant zien we de last van de apostelen om de gelovigen terug te brengen naar hun oorspronkelijke leven.

Lange tijd heb ik mij afgevraagd waarom de vier evangeliën zo laat in de nieuwtestamentische tijd geschreven werden. Omdat het Nieuwe Testament met de vier evangeliën begint, zijn we geneigd te denken dat het de eerste geschriften zijn. Dat is niet het geval. Ze werden pas geschreven nadat al veel van de brieven geschreven waren. Ik vroeg me af waarom dat was. Waarom zouden deze schrijvers helemaal terug gaan naar het aardse leven van de Here Jezus na al die machtige openbaringen die ze ontvangen hadden? Zij hebben toch de wondere openbaring van de gemeente als Lichaam van Christus ontvangen. Ze hebben iets gezien van de eeuwige raadsbesluiten van God. En hierna gingen ze helemaal terug naar Zijn aardse leven van dertig jaar. Waarom toch? Het leek mij alsof ze van de hemel terugkeerden naar de aarde, van de eeuwigheid in de tijd.

Ik begreep dat niet. En zo bestudeerde ik vele jaren lang de brieven en werd helemaal in beslag genomen door Gods eeuwig voornemen met betrekking tot het geestelijke Lichaam van Christus, de gemeente. Toch blijft het feit dat deze mannen die evangeliën pas schreven nadat de meeste brieven geschreven waren. Toen ontdekte ik de geestelijke wet hierachter. De Heilige Geest maakt Zich niet altijd druk over de chronologie. Chronologie is één ding, geestelijke orde iets anders. Ziet u dat? De Heilige Geest houdt Zich altijd bezig met de geestelijke orde. Later werd mijn vraag in mijn eigen ervaring beantwoord. Ik moest terug naar de evangeliën.

Nu iets anders wat heel belangrijk is. Toen ik de bijbel begon te lezen, deed ik wat de meesten doen. Ik las de vier evangeliën als het verhaal van het aardse leven, werk en onderricht van Jezus. Al die verhalen waren zo interessant. Zo las ik de evangeliën en alle mogelijke boeken daarover. Jezus stierf en stond weer op en dat was het eind van het evangelie.

Dan door naar Handelingen en daarna de brieven. Iedereen kan op deze manier de evangeliën lezen. Zelfs een ongelovige kan het verhaal interessant vinden, maar we vergeten dat niemand werkelijk de evangeliën kan begrijpen voordat hij in de ervaring van het boek Handelingen komt. Dat is de ervaring van Pinksteren. Zelfs de discipelen begrepen het niet; pas na Pinksteren. Ze begrepen het werk en het onderricht van Jezus niet toen Hij nog op aarde was. Toen was de hemel voor hen gesloten. Dat was het probleem dat Jezus met Zijn discipelen had. Hij zei: “Ben Ik zo lang bij u, en kent gij Mij niet?” En al die drie jaar begrepen zij niet waar Jezus het over had.

En omdat ze geestelijk blind waren, namen zij allen aanstoot in plaats van in te zien dat het hele Oude Testament vervuld werd in Zijn kruisiging. Hij sprak vaak over Zijn sterven en zei altijd dat de Schrift vervuld moest worden. En toen het zover was, zei Hij: “Dit is wat Ik jullie aldoor geprobeerd heb te vertellen.” Maar zij zagen het niet en daarom namen ze allen aanstoot aan Hem. Ze lieten Hem allemaal in de steek en we weten in wat voor toestand ze waren als we kijken naar die twee Emmaüsgangers. Zij zeiden tegen Hem: “Wij leefden echter in de hoop dat Hij het was die Israël verlossen zou. Al onze hoop is weg. Ons geloof heeft zich vergist.” Ziet u hoe blind ze waren? Pas toen Hij hun ogen opende, zagen ze. Mijn punt is dit: Niemand kan de evangeliën begrijpen tenzij hij de Heilige Geest ontvangen heeft en tot een waarachtige, diepe ervaring van de dood, begrafenis en opstanding met Christus is gekomen. Omdat die ervaring, niet die leer, een open hemel geeft. Toen ik tot een

nieuwe ervaring van eenheid met de opstanding van Christus kwam, en van een nieuw leven in de Heilige Geest, begon de Heilige Geest mij terug te voeren tot de evangeliën. Hij begon mij de ware betekenis van de evangeliën te tonen. Ze kwamen tot nieuw leven. Dit alles is een inleiding op wat ik wil zeggen.

We komen nu bij die aansporing die nodig is voor ons geestelijk leven en we gaan terug naar het begin. We beginnen in het vierde hoofdstuk van het evangelie van Johannes. In dit hoofdstuk vinden we het gesprek dat Jezus had met de Samaritaanse vrouw. Op een bepaald moment in dat gesprek zei de vrouw tegen Hem wat we vinden in vers 19. Het belangrijkste van dat hele hoofdstuk vinden we in de verzen 19-24. De vrouw zei tegen Hem: “Here, ik zie dat Gij een profeet zijt. Onze vaders hebben op deze berg aanbeden en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden.” Jezus zei tegen haar: “Geloof Mij, vrouw, de ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden. Gij aanbidt wat gij niet weet; wij aanbidden wat wij weten, want het heil is uit de Joden; maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid, want de Vader zoekt zulke aanbidders; God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid.” In hoofdstuk 5:25 lezen we: “Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, de ure komt en is nu, dat de doden naar de stem van de Zoon van God zullen horen, en die haar horen, zullen leven.” Ziet u de geweldige dingen die in deze verzen staan? In de eerste plaats geven ze een volledige verandering van bedeling aan. Tot nu toe was het Jeruzalem en Samaria. In beide plaatsen was een tempel. Deze tempels vertegenwoordigden een hele historische orde. Als je een Jood was, was Jeruzalem het centrum van alles. Alleen daar in de tempel kon je God vinden en nergens anders. De orde in de tempel in Jeruzalem was alles, en dat zou je nooit ergens anders vinden. De priesters en de offeranden en het altaar en al het andere, die tempel was het middelpunt van alles.

Zo was het voor de Samaritanen in de tempel in Samaria. Nu zegt Jezus deze radicale woorden: De ure komt en is nu, dat aanbedding noch in Jeruzalem noch in Samaria plaats vindt. En ook niet in een andere speciale plaats. De aanbedding van God heeft van nu aan geen speciale plaats of vorm. Noch – noch! Dat maakt in één keer een einde aan de hele bedeling! Stel je voor, je schrijft een heel schoolbord vol met al je leerstellingen en gewoonten en dat is het christendom, zeg je. Dan komt er iemand met een spons en veegt alles uit. En hij zegt: “Dit is nonsens; dit is het helemaal niet.” Wat zou je met zo iemand doen? Je kruisigt hem. Jezus heeft de hele

oude bedeling uitgewist en er iets anders voor in de plaats gebracht. Wat? God is Geest en die Hem aanbidden moeten Hem aanbidden in geest en in waarheid.

Heel dat oude systeem mag voor u veel betekenen, maar het is niet de “waarheid”. Het is alleen een systeem van symbolen en typen en dat is niet de waarheid. Je kunt heel veel bezig zijn met wat aan de oppervlakte ligt, met het zichtbare, met wat je ogen en oren waarnemen, zonder de betekenis ervan te begrijpen. Het is de betekenis die de waarheid is, de dingen zelf niet. Het belangrijkste voor de Joden was de ceremonie van de besnijdenis. Dat was het teken dat je een ware Jood was. Maar de apostel Paulus zegt: “Want besneden zijn of niet besneden zijn betekent niets” (Gal. 6:15). Het is geen wonder dat de Joden hem wilden doden. Wij hebben nu dat probleem van de besnijdenis niet, maar in het christendom neemt de doop die plaats in. Maar ook de doop op zichzelf betekent niets. In Ethiopië worden de christenen ieder jaar gedoopt. U kunt u wel elke dag laten dopen als u dat wilt, maar het maakt geen verschil. Als je elke week aan het avondmaal deelneemt, maakt dat op zich geen verschil. Je kunt alle vormen van het christendom praktiseren zonder er iets van te weten.

Toen Jezus zei dat de ware aanbidders de Vader zullen aanbidden in geest en in waarheid, had dat niets meer te maken met Jeruzalem of Samaria of Antiochië of ergens anders. “Waar twee of drie zijn vergaderd in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden.” Johannes 3:16 is het woord voor de redding van de hele wereld. “Een ieder die in Hem gelooft...” Mattheüs 18:20 is een ander aspect, de gemeente. En het is weer niet plaatsgebonden, maar voor iedereen. Samenkomen is niet op grond van de een of andere geloofsbelijdenis, maar op grond van Christus! Waar twee of drie vergaderd zijn in Zijn Naam en aanbidden in geest en in waarheid, dat is het! De bedeling is veranderd. Het is de eerste correctie die nodig is in ons christendom, dat grotendeels een wettisch systeem is. Je moet hier zijn, bij ons! Je moet het zus en zo doen of je bent niet de ware gemeente. Vanaf het begin heeft de Here Jezus dit alles van de tafel geveegd. De enige grond die nodig is, is in geest en in waarheid in Hem. Christus heeft de plaats genomen van alle andere systemen. *Christus is het enige systeem.* Maar wij moeten Christus leren (Ef. 4:20 S.V.).

HOOFDSTUK DRIE

Lezen: Johannes 4:19-23; Exodus 25:8; Johannes 1:14.

We willen proberen achter alles wat het christendom nu geworden is, het wezen, het fundamentele principe daarvan te vinden. Ik denk dat we allemaal wel zien dat het christendom een systeem is geworden, door de mens opgebouwd. Al gauw nadat de apostelen gestorven waren, begonnen de mensen hun hand te leggen op het christendom. Ze maakten van de bijbelse waarheden een vast systeem van leerstellingen. Ze maakten van zijn getuigenissen een vorm van ritueel. Altijd weer legt de mens zijn hand op de dingen. Van de dag af dat Adam zijn hand naar de boom der kennis van goed en kwaad uitstreckte, heeft de mens altijd zijn hand willen leggen op de dingen van God. Of, met andere woorden, hij wilde de dingen van God zelf onder controle krijgen. Wij gebruiken onze handen om iets onder controle te krijgen.

Maar met betrekking tot de dingen van God is dat een verkeerd gebruik van onze handen. De mens heeft dat altijd gedaan. De Filistijnen legden hun hand op de ark met rampzalige gevolgen voor henzelf. Uzza, in de dagen van David, greep met zijn hand naar de ark, en de Here sloeg Uzza zodat hij stierf. En een tijdlang was er verwarring in Israël. De ark van het getuigenis moest aan de kant worden gezet. De hele onderneming om Gods doel te realiseren was een halt toegeroepen. En zelfs David was boos op de Here. Alles was er het gevolg van dat de mens zijn hand legde op de dingen van God. Zo is het altijd geweest. En zo is het ook in het christendom.

Het christendom begon op een heel mooie, eenvoudige en levende manier. Alles ging in het leven en de vrijheid van de Geest. En zolang de Heilige Geest Zijn hand op de dingen had ging alles goed. Toen kwamen de mensen en zij trokken het christendom naar zich toe en het resultaat daarvan zien we vandaag. Nergens is zoveel verwarring als in het christendom. Het getuigenis van de Heer is tot stilstand gekomen. Het is beperkt omdat het in mensenhanden is. De mens heeft het onder zijn beheer. Dat is altijd een gevaarlijke en rampzalige zaak. Gods houding is: "Ik houd Mijn handen er van af totdat jullie je handen er van aftrekken. Zolang jullie de hand hebben in Mijn dingen, laat ik ze aan jullie over." En alles gaat dus van kwaad tot erger. Ik denk dat we dit allemaal wel inzien. Hoe meer een

mens zijn hand legt op de dingen van God, hoe meer verwarring er is. Als de mens de dingen van God onder zijn controle neemt en ze domineert, betekent dat problemen. Daarom moest de Here de mens zo vaak zwak maken zodat hij zijn eigen zwakheid zag. De apostel Paulus was van nature een sterke man. En als Saulus van Tarsus legde hij zijn hand op de dingen van God. Toen kwam de Here hem tegen en sloeg hem. En aan het eind van zijn leven zei hij: “Ik zal zeer gaarne in zwakheden roemen, omdat de kracht van Christus over mij kome.”

Ik wil graag dat u deze dingen ter harte neemt, want wat ik hier gezegd heb, is iets buitengewoon belangrijks. Broeders en zusters, kijk uit hoe je je handen legt op de goddelijke dingen. Kijk uit hoe je probeert de dingen van de Geest onder je controle te krijgen. Misschien slaat de Here je als je dat doet. Als je dat doet, breng je alleen maar verwarring in de gemeente. Al deze ontzettende verwarring binnen het christelijke systeem komt alleen doordat de mens zijn hand op de dingen van God gelegd heeft. Dit brengt deze dingen binnen het bereik van zijn eigen verstand en hij zegt: “Zo moet het gebeuren. Dit is wat we moeten doen en dat is wat we niet moeten doen.”

Petrus begon daar ook mee toen de Here hem liet zien dat hij naar het huis van Cornelius moest gaan, een heiden. Petrus was altijd van mening geweest dat de Joden niets van doen hadden met de heidenen. Toen de Geest tegen Petrus zei dat hij naar het huis van een heiden moest gaan, zei hij: “geenszins Here”. Hij stak zijn hand uit en zei: “Here, U hebt het mis en ik heb gelijk. U moet in overeenstemming met mijn oudtestamentisch inzicht handelen.” Dat was een kritieke dag voor Petrus, maar ook een heel kritieke dag voor de gemeente. Toen Petrus zijn handen terugtrok, werd het een wonderbare dag voor de gemeente.

We moeten dus van het christendom als systeem zoals we het kennen, teruggaan naar het eerste eenvoudige geestelijke principe van Jezus Christus. Dit gedeelte in Johannes 4:23 brengt ons weer terug naar het begin. Het is het begin van een nieuwe bedeling. Jezus zei tegen de vrouw: “... de ure komt en is nu ...”. Daarna verwierp Hij het hele systeem dat tot die tijd bestond, het hele systeem van het Judaïsme volgens het Oude Testament. In één zin had Hij afgedaan met de hele bedeling. En Hij introduceerde een totaal nieuwe orde.

Wat bedoelde Hij? Toen Hij zei dat de ure komt en nu is, bedoelde Hij niet letterlijk een uur van zestig minuten. Hij bedoelde dat het eerste uur was van de nieuwe dag. Met dit uur is er een totaal nieuwe dag aanbroken. Wat is die nieuwe dag? Als je Jezus gevraagd had dat in een

kort antwoord aan te geven, zou Hij gezegd hebben: “Ik ben hier”. Het uur is niet alleen een kwestie van tijd, maar van een *Persoon*. De nieuwe bedeling is de bedeling van Jezus Christus. Christus is de nieuwe bedeling. “Ik ben hier”, zei Hij eigenlijk. Lees het evangelie van Johannes maar door. In alles is Hij het middelpunt. “Ik ben de weg, Ik ben de waarheid, Ik ben het leven; Ik ben de goede herder; Ik ben de wijnstok, Ik ben de opstanding.” *Het is een Persoon*. Het is datgene wat achter alle dingen ligt. Het christendom is Christus en Christus is het christendom. Daar begint alles en het wijkt nooit van Hem af. De ontwikkeling van het christelijk leven is alleen de ontwikkeling van Jezus Christus in ons leven.

In Johannes 4 is het punt waar het om gaat het huis van God. De vrouw zei: “Onze vaders hebben op deze berg aanbeden.” Ze bedoelde de berg Gerizzim waar de Samaritanen aanbaden. “Onze vaders zeiden: dit is de plaats waar je God kan vinden, maar jullie, Joden, hebben gezegd: het is de tempel in Jeruzalem.” Alle Joden zeiden: “Als je God wilt vinden, moet je naar de tempel in Jeruzalem gaan.” Dat was hun idee van het huis van God. Dit onderwerp brengt Jezus nu in het licht van de nieuwe bedeling. Hij zegt: “De ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden.”

Nu willen we iets zeggen over de tekst die we aan het begin genoemd hebben, Exodus 25:8, waar staat: “En zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen.” Dit vers geeft de grote waarheid van de hele bijbel weer. Hier begint en eindigt de bijbel mee. In het begin woont God bij de mensen. De Here God kwam in de hof. Daaraan zien we dat het Gods grootste verlangen is om bij de mensen te zijn. Met dat doel heeft Hij de mens geschapen, dat Hij in hun midden zou wonen. Hij wilde niet een God van verre zijn die je niet kent, maar de God die neerdaalt om bij de mensen te wonen. Dat was iets dat altijd in het hart van God geweest is. De hele geschiedenis door is het altijd Gods verlangen geweest om bij de mensen te zijn.

De bijbel laat ons zien hoe heerlijk het is om in Gods tegenwoordigheid te zijn. Wat is het gezegend als de Here zelf aanwezig is! En het verschrikkelijkste wat de bijbel laat zien is als de Here Zich van de mensen terugtrekt. Ik neem aan dat wij daar allen iets van weten. Ik bedoel dat het in onze ervaring het moeilijkste is als we niet de aanwezigheid van de Here merken. Als wij dan een dag hebben dat het lijkt of de Here ver weg is, is dat een heel, heel moeilijke dag. Maar als we een dag hebben dat we de aanwezigheid van de Heer wel bemerken, is dat de beste dag van ons leven. U weet wel wat Mozes heeft gezegd: “Indien Gij zelf niet meegaat,

doe ons vanhier niet optrekken” (Ex. 33:15). Het was voor hem ondenkbaar om zonder God verder te gaan. De Here zegt: “Moet Ik zelf meegaan om u gerust te stellen?” En zo konden ze verder gaan.

Ja, de aanwezigheid van de Here is altijd het belangrijkste. Laat dat tot je doordringen want ik wil hier verder op ingaan. Toen de Here tegen Mozes zei: “En zij zullen Mij een heiligdom maken, en Ik zal in hun midden wonen”, verwees Hij uiteraard naar de tabernakel. En toen gaf God hun het model van alle details van de tabernakel. Toen alles volgens dat model gemaakt was, daalde God neer en vervulde de tabernakel. Zo kwam Hij wonen temidden van het volk.

Nu komen we bij Johannes 1:14. Een idee voor een kleine bijbelstudie: kijk hoeveel verwijzingen naar het Oude Testament er in het Johannes-evangelie staan. Johannes was een Jood en hij kende het Oude Testament heel goed. Telkens als hij schreef, haalde hij iets uit het Oude Testament aan. Dat is een heel vruchtbare bijbelstudie. Hij begint zijn evangelie met: “In de beginne was het Woord” en “Het Woord is vlees geworden”. Let op het woord dat hij gebruikt. “Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons *getabernakeld*”. Dat is het oorspronkelijke woord. Hij heeft Zijn tabernakel onder ons opgericht. In zijn gedachten bracht Johannes Jezus in verband met de tabernakel in de woestijn. En hij zegt dat zoals God onder de mensen kwam wonen in de tabernakel in de woestijn, zo is God komen “*tabernakelen*” onder de mensen in Zijn Zoon Jezus Christus. Wat is de tabernakel van God in deze bedeling? Het is Zijn Zoon. Wat is het huis van God? Het is Jezus Christus. Wat is de gemeente? Ik vraag me af wat u op papier zou zetten als ik u die vraag stelde. Ik weet zeker dat iemand me een prachtig systeem van gemeentewaarheden zou opschrijven, een prachtig systeem van gemeenteordening. Het antwoord is simpel. De gemeente is Jezus Christus, niets minder dan dat, niets meer dan dat. Als Christus woont in een aantal personen, vormt Hij de gemeente. Christus in ons vormt de gemeente, niet in de eerste plaats onze leer, niet in de eerste plaats onze praktijk, niet onze manier van samenkomen, maar allereerst de aanwezigheid van de Heer. De aanwezigheid van de Heer in hen die samenkomen, dat maakt de gemeente.

Maar let op dat ik begonnen ben met de gemeente. En ik denk aan de universele gemeente, wereldwijd. Er is geen geografie in de gemeente. Begrijpt u dat? Het is niet op deze berg of in Jeruzalem. Er is geen geografie in de gemeente. Er is geen tijd in de gemeente. De Here gaat nooit slapen. Duisternis en licht zijn beide voor Hem gelijk. Er is geen dag of nacht in de hemel. God kent geen tijd. Daar ben ik heel blij mee.

Maar we keren terug naar dat punt: Christus is dezelfde op alle tijden en op alle plaatsen. Daarom is de gemeente dezelfde. De gemeente is niet Amerikaans, Engels, Chinees, Nederlands enz. De Here let daar niet op. Het enige waar het Hem om gaat is dat Hij een plaats heeft in de harten en het doet er niet toe waar dat in de wereld is of wat voor tijd het is. De gemeente ontleent haar karakter aan Christus. *Christus uitgedrukt in Zijn lichaam is de gemeente*. U moet aantonen dat Christus niet in mij woont om te kunnen beweren dat ik niet in de gemeente ben. En u heeft niet het recht tegen iemand te zeggen in wie Christus woont, dat hij niet bij de gemeente hoort. Begrijpt u dat? Bent u het daarmee eens? Achter het christendom is Christus en dat is de kern. Daar moeten we naar terug.

Na iets over de universele gemeente gezegd te hebben, willen we nu iets over de plaatselijke gemeenten zeggen. Wat is een plaatselijke gemeente? We moeten hier opnieuw over nadenken en onze gedachten hierover bijstellen. De meesten denken dat de apostelen het idee hadden dat ze de wereld moesten intrekken om gemeenten te stichten. Dat is wat Paulus deed volgens hen – overal in de wereld gemeenten stichten. Want God wil in elke plaats een gemeente hebben. Gelooft u dat? Dan hebt u het helemaal mis. Denk er eens ernstig over na. Dit gaat namelijk ons hele denken op de kop zetten.

Wat geloofden Paulus en de apostelen dat hun werk was? Beslist niet om overal gemeenten te stichten. Ze geloofden dat het hun taak was om Christus in iedere plaats te brengen. Kunt u mij zeggen waar u in het Nieuwe Testament leest dat een apostel ergens naartoe gaat en zegt: “We zijn hier gekomen om een gemeente te stichten. De Here heeft ons naar deze plaats gestuurd om een gemeente te stichten”. Dat staat nergens. Er zijn nog veel meer dingen waarvan wij denken dat ze er staan, maar die er niet staan. In het Evangelie lezen we: “En Jezus zond zijn discipelen twee aan twee uit naar alle steden en plaatsen, waar Hij zelf komen zou.” Dat principe heeft Hij nooit veranderd. Hij zendt ons niet uit om gemeenten te stichten of het christendom te vestigen. Hij zendt ons voor Zich uit om Hemzelf daar te brengen. Dat betekent niet dat gemeenten niet van belang zijn. Maar dit brengt ons bij ons onderwerp. Wat zijn gemeenten? Het zijn alleen maar mensen die in Christus bij elkaar komen waar Hijzelf is. Het punt waar alles om draait is deze eeuwige gedachte van God, de aanwezigheid van de Here. De aanwezigheid van de Here, dat is het doel van alles wat gemeente heet. En dat is het enige doel.

U weet wel dat er in het Oude Testament een tabernakel of een tempel was. En als de Here Zich terugtrok, was die plaats niet langer heilig. Het

deed er voor God helemaal niets toe of de tempel er was of niet. Dat was maar een leeg omhulsel. De Heer is er niet langer in geïnteresseerd. Dat is wat de Here Jezus bedoelde toen Hij zei in de tempel in Jeruzalem: “Zie, uw huis wordt aan u overgelaten ... Er zal geen steen op de andere gelaten worden, die niet zal worden weggebroken.” Zo heilig is dit gebouw voor Hem als Hij er niet meer aanwezig is. Het verschilt niet van alle andere gebouwen. Dat is wat de Here bedoelde toen Hij aan de gemeenten in Asia schreef: “Ik weet uw werken en inspanning. Ik weet alles van uw leerstellingen en alles van uw samenkomsten. Maar bekeert u en doe weer uw eerste werken, anders kom Ik tot u en zal Ik uw kandelaar van zijn plaats wegnemen.” Het heeft allemaal geen betekenis of doel meer als het belangrijkste er niet meer is.

Wat is het belangrijkste? Het is niet het onderricht en de leer. Het zijn niet bepaalde christelijke praktijken. Het zijn ook niet uw samenkomsten. Het is de aanwezigheid van de Here. Het eerste wat iemand zei die van buiten af in de gemeente kwam, was: “God is met u”. Er staat dat zo iemand zich ter aarde wierp en beled dat God inderdaad in hun midden was. Ga terug naar het Oude Testament, toen de Here de tabernakel en de tempel met Zijn heerlijkheid vervulde. Er staat dat zelfs de priesters niet konden blijven staan in de tegenwoordigheid van de Here. Ze waren maar mensen, zondige mensen. En als mensen hadden ze geen plaats in de tegenwoordigheid van de Here.

Wat heeft men toch van het christendom gemaakt? De mens neemt daar de centrale plaats in. Soms kom ik in een bepaalde plaats en word ik voorgesteld aan de gemeente. Degene die me introduceert zegt: “Meneer Austin-Sparks, de grote bijbelleraar uit Europa.” En nog veel meer. Mijn hart zinkt me in de schoenen. Ik voel me ziek. Ik moet gaan staan en zeggen: “Schenk geen aandacht aan zijn woorden. Ik ben niets. De Here is alles.” De mens heeft geen plaats in het huis van God. Wij komen in Gods huis in onze eigen gewichtigheid, in onze eigen kracht en leggen onze handen, onze gedachten, onze wil op de dingen van God. We veranderen de hele aard van het huis van God. De Here wordt daar beperkt. Hij kan Zijn gang daar niet gaan. Deze Jezus, die zelf de aanwezigheid van God was, zei: “Ik ben zachtmoedig en nederig van hart.” Dat is het fundament.

De dag komt dat de hemel alles doet wankelen hier. Het enige wat er overblijft is dat wat van de Here is in de harten van de mensen. Dit wankelen en schudden is nu al aan de gang. De bijbel heeft het voorzgd. Het christendom zal ontzettend geschud worden. En alleen dat waar de Here aanwezig is, blijft. Misschien wordt de samenkomst onmogelijk gemaakt

of wordt de gemeenschap der heiligen uiterst moeilijk. Misschien wordt de prediking van het Woord verboden. Misschien verdwijnt al het uiterlijke doen en laten van de gemeente. En dan is het enige: hebben wij de Here? Kennen we Hem? Is de Here met ons? Je zult het zien, dit is wat de Here zal doen. Hij doet dat heel vaak met individuele christenen. Als ons christelijk leven op uiterlijke dingen berust, scheidt de Here ons van die dingen. En dan is de grote vraag hoeveel ik van de Here heb. Dat is waar het uiteindelijk om gaat, omdat het punt één is. Onthoud dat de toets voor elke gemeente *de aanwezigheid van de Heer* is. Niet of het hier is of daar, of het zus gedaan wordt of zo. Maar alleen: hoeveel van de Here vinden we daar. Hoeveel mensen vinden de Here daar. En als er meer van de Here is in ons midden, betekent dat dat er heel weinig van de mensen is.

HOOFDSTUK VIER

*“Het woord is vlees geworden en heeft onder ons getabernakeld”
(Joh. 1:14).*

Christus, de Zoon van God, is de tabernakel van God. De woonplaats van God is in Zijn Zoon, nu en tot in alle eeuwigheid. Niet als type, maar in werkelijkheid; niet een tijdlang, maar alle eeuwigheid door. Christus is Gods tabernakel. Zijn naam is Immanuël, “God met ons”. Zijn bediening was en is de dienst van de tabernakel. Zijn offer, Zijn kruis was het allesomvattende offer van de tabernakel. Zoals de tabernakel een deur had, zo is Hij de deur. Hij alleen is de weg tot God. Zoals er net binnen de poort het brandofferaltaar stond, zo is Zijn kruis het altaar. Zoals een eindje verder het koperen wasvat stond, zo reinigt Hij ons door Zijn kruis en door Zijn Geest, de Geest des levens, zodat wij in de tegenwoordigheid van God kunnen komen. Al deze dingen hadden met dit ene te maken: Gods aanwezigheid bij de mens, de Here met ons.

Net zoals God heel precies was met betrekking tot elk detail in de oude tabernakel, zo is God er ook heel specifiek en precies op dat alles in Zijn tegenwoordigheid Christus uitdrukt. Bij God bestaan er niet zomaar dingen. Dingen, ongeacht welke, zijn niet heilig.

Overall zie je grote religieuze gebouwen met een kruis erbovenop. Als mensen die gebouwen binnengaan, buigen ze zich neer; ze kijken heel eerbiedig. Ze denken dat dit een heilig gebouw is. Als je dan iets zou doen wat niet hoort, noemen ze dat heiligschennis. Voor God is dat allemaal onzin. Het heeft niets te betekenen. Het enige wat er voor God toe doet is niet dat prachtige gebouw en al die mooie dingen daarbinnen en zelfs het kruis op de toren niet. Het enige wat er toe doet voor God is de vraag of Hij er wel of niet is. Is God zelf daar aanwezig? Voor God verschilt die plaats in niets van alle andere, als Hij er zelf niet aanwezig is.

Wij horen christenen die in een samenkomst komen, zeggen dat ze naar Gods huis gaan. En als ze bidden zeggen ze: “Wij zijn blij om deze morgen in het huis van God te zijn. Het is goed om in het huis des Heren te zijn.” Wat maakt een plaats tot het huis van God? Wat maakt deze plaats heilig? Als het al een gewijde plaats is, wat maakt het gewijd? Het is niet het gebouw, niet de gemeente die daar samenkomt. Het enige wat het gewijd maakt is dat de Here aanwezig is. De Here is niet geïnteres-

seerd in ons gebouw of in onze gemeente. Het gaat Hem alleen om een plaats voor Zichzelf waar Hij met vreugde aanwezig kan zijn. Ik vraag me af waar de tabernakel in de woestijn nu is. Ik vermoed dat die ergens diep onder de grond begraven ligt. Ik vraag me af waar de grote tempel van Salomo is. U zou uw tijd verspillen als u er naar gaat zoeken. God heeft al die dingen begraven. U vindt misschien dat ze zo heilig zijn dat God ze had horen te bewaren. Maar dat heeft Hij niet gedaan. Toen de tabernakel niet langer zijn ware betekenis vervulde, was hij voor God niet heilig meer. Toen de tempel niet langer zijn doel vervulde, ging God daar gewoon weg. En telkens weer liet Hij toe dat de heidenen kwamen om hem te vernielen. *Het doel is de aanwezigheid van de Here.*

Dit klinkt misschien heel elementair en eenvoudig, maar wij zijn dan ook weer bij “de beginne”. Johannes begint met te zeggen: “In de beginne ... God”. God is er niet alleen in het begin, maar tot het einde toe. God is alleen waar Zijn Zoon is. Maar waar Zijn Zoon dan ook is, is God ook. Wij moeten heel erg uitkijken dat we geen valse grond hebben voor de aanwezigheid van God. Het is niet hier of daar, op deze berg of in Jeruzalem, het is daar waar Zijn Zoon is. En we zullen alle andere dingen aan de kant moeten schuiven en zeggen: “Als de Here met jullie is, dan ben ik ook met jullie.” In dit verband zijn er twee dingen die van het allergrootste belang zijn.

Het christendom dat wij nu kennen, is niet het christendom van het begin. Het is in grote trekken iets totaal anders. We zouden daar heel veel over kunnen zeggen en dat zou allemaal negatief zijn. We willen ons bij het positieve houden.

Het eerste punt met betrekking tot de aanwezigheid van God is dat God altijd begint Zijn Zoon te laten zien. Op de een of andere wijze is een openbaring van de Zoon van God altijd de basis waarop God begint. In het Oude Testament is dat in type of figuurlijk, maar of de mensen het nu opmerkten en begrepen of niet, het was er. Als u de scheppingswerken van God in het boek Genesis zou begrijpen, dan zou u Christus zien. In elk detail zou u iets van Christus uitgedrukt zien. Maar daarvoor is het nodig dat onze geestelijke ogen geopend worden. Er staat van Gods Zoon geschreven dat alle dingen door Hem geschapen zijn.

Als iemand iets scheidt, bijvoorbeeld hij schildert een schilderij, of als beeldhouwer maakt hij een beeld of iets anders, en als hij echt een kunstenaar is, een vakman, en niet iemand die gewoon iets maakt omdat hij iets te doen moet hebben, dan legt hij zichzelf in zijn werk. Als dan de mensen later zijn werk bekijken, zeggen ze: “Wat een fantastische man was dat,

wat een kunstenaar!” Ze zien in het kunstwerk een uitdrukking van de kunstenaar zelf, ze zien zijn hart. Het hele kunstwerk is een uitdrukking van de schepper daarvan. Als de Zoon van God werkelijk alles gemaakt heeft, heeft Hij dat niet zomaar op een objectieve manier gedaan. Hij heeft Zichzelf daarin uitgedrukt. En als u geestelijk inzicht hebt, ziet u meer dan de uiterlijke schepping. U ziet in alles degene die het geschapen heeft. God laat Zijn Zoon daarin zien. Het is een openbaring van de Zoon van God. Dat is waar God begon. Dat is “de beginne”.

De tabernakel was geen idee van de mens. Hij kwam niet voort uit het menselijk brein. Het was Gods gedachte. God zei tegen Mozes: “Zie toe, dat gij alles maakt naar het voorbeeld, dat u getoond werd op de berg” (Hebr. 8:5). God heeft maar één doel voor ogen en Hij werkt in alles met het oog op dat doel. Dat doel is Gods Zoon. Deze tabernakel was tot in alle details een uitdrukking van de Zoon van God, in type. Dit was een ander begin van God: het ontstaan van de natie Israëel, een volk op deze aarde.

Ik wil graag nog eens beklemtonen dat bij God alles begint met een openbaring van Zijn Zoon. Als wij daarvan afwijken, brengt God ons daarnaar terug. Dat geldt ook voor onze verlossing. Er is geen echt begin van het christelijk leven zonder dat men Jezus Christus ziet als de Zoon van God. En dat geldt voor alle groei in het christelijk leven. God laat onze geestelijke groei gelijk op gaan met de openbaring van Jezus Christus. Dat geldt voor al het werk van God. Alle werk dat werkelijk van God is, kan alleen gedaan worden als we de Here Jezus zien. Jezus zelf leefde naar dat principe. Hij zei: “De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen; want wat deze doet, dat doet ook de Zoon evenzo” en “De woorden, die Ik tot u spreek, zeg Ik uit Mijzelf niet; maar de Vader, die in Mij blijft, doet zijn werken” (Joh. 5:19; 14:10). Jezus was in Zijn leven in alles op de Vader gericht. Hij sprak geen woord, deed geen werk of de Vader moest het Hem zeggen. Wat zo was bij de Here Jezus moet ook bij ons zo zijn. Wij kunnen dit leven van een christen alleen leven als we de Here Jezus zien.

We willen nu even teruggaan naar de tabernakel en die als illustratie gebruiken. Het belangrijkste punt is dat het geen ding was. Hij had een goddelijke betekenis, maar die was bedekt. Als niet-Israëlieten naar die tabernakel kwamen kijken, zouden ze waarschijnlijk gezegd hebben: “Dat is een vreemd geval, wat is dat voor een ding?” Maar de waarheid was er binnen in. De waarheid was een geheimenis, en er was een geopend hartenoog nodig om de waarheid daarin te zien.

Johannes zei vele jaren na Jezus' aardse leven: "Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond (getabernakeld) en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid." Met andere woorden: "We hebben Hem van binnen gezien. Wij hebben de goddelijke betekenis in Hem gezien."

Toen Jezus hier op deze aarde was, was Hij zelf de tabernakel van God. Hij was de woonplaats van God in deze wereld. Maar wat zagen de mensen? Jesaja zei: "Hij had gestalte noch luister, dat wij hem zouden hebben aangezien, noch gedaante, dat wij hem zouden hebben begeerd. Hij was veracht en van mensen verlaten" (Jes. 53:2,3). Precies hetzelfde zou de vreemdeling over de tabernakel gezegd hebben: "Daar zie ik niets moois aan. Hij is helemaal bedekt met die kleden van huiden. Absoluut niet mooi." Ze zouden het veracht hebben. Maar Johannes zei: "Wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders" (Joh. 1:14). Johannes had een innerlijke openbaring van Jezus Christus.

Johannes was natuurlijk niet de enige. Voor de apostel Paulus steunde alles op deze waarheid. Heel zijn leven en bediening was het resultaat van wat hij zei in Galaten 1:15 en 16: "Maar toen het Hem ... behaagd had, zijn Zoon in mij te openbaren ..." Het is een openbaring van Jezus Christus aan het hart en dat is altijd Gods begin, zowel voor het leven als voor de dienst en voor de gemeente. Wij zouden nooit iets moeten doen in het werk van God, tenzij we daar een opdracht van de Heer voor ontvangen hebben.

Daarom zijn comités vaak zo gevaarlijk. We brengen een aantal mensen bij elkaar. Waarom doen we dat? Omdat we denken dat ze intelligent zijn. Misschien hebben ze wel veel succes in zaken gehad, of misschien zijn ze invloedrijk in de wereld. En we brengen ze bij elkaar om het werk van de Heer te bespreken. We moeten dan ook niet verbaasd zijn als het werk voor de Here zo traag gaat. In het Nieuwe Testament was *de bidstond* de plaats waar al het werk zijn oorsprong vond. Ik hoop daar later nog op terug te komen.

Maar we gaan nu weer terug naar het begin. Niets in het werk van God begint bij de mens. Toen de tabernakel gebouwd zou worden, kwam eerst het ontwerp uit de hemel. Dat was een openbaring van Jezus Christus. Maar zelfs daarna heeft de Here niet gezegd: "We leggen dit ontwerp in de handen van het volk en laat ze maar met de uitvoering beginnen." Er staat dat de Geest van God twee mensen vervulde en

daardoor kwam al het werk tot stand. Ze werden door de Geest van God gezalfd “voor allerlei werk”, staat er. Of het nu dit werk was of dat, of nog een ander soort werk voor de tabernakel, het ontstond allemaal door de Geest van God. Jezus zelf begon Zijn grote werk niet eerder dan dat Hij gezalfd was door de Heilige Geest. Er staat: “God heeft Hem met de Heilige Geest gezalfd.” En als Jezus, die uit de Geest geboren was en een goed, volmaakt leven heeft geleid tot Zijn dertigste, de zalving voor het werk van God nodig had, dan wij zeker.

Er is verschil tussen geboren worden uit de Geest en gezalfd worden met de Geest. Geboren worden uit de Geest betekent dat je nieuw leven ontvangt, dat je een kind van God wordt, dat je het Koninkrijk binnengaat. Maar de zalving heeft met de dienst, met het werk van God te maken. Die twee mannen Bezaleël en Oholiab waren gezalfd. Er staat in Exodus 31:3: “... vervuld met Gods Geest ... voor allerlei werk”.

Deze tabernakel in de woestijn was toen hij klaar was het werk van de Heilige Geest en vond zijn vervulling in de Here Jezus, de *ware tabernakel* en elk detail van Hem is het werk van de Heilige Geest. En zoals de Here tegen Mozes zei: “Zie toe, dat gij alles maakt naar het voorbeeld, dat u getoond werd op de berg”, zegt Hij nu met betrekking tot Zijn werk: “Zie toe dat gij alles maakt naar Mijn Zoon.” Elk detail moet naar Christus zijn.

U ziet dat God nooit iets overgelaten heeft aan het inzicht van de mens. Er was allerlei materiaal voor de tabernakel nodig. Goud voor de gouden voorwerpen, zilver voor de zilveren, verschillende kleuren en verschillende stoffen. Niemand heeft ooit gezegd: “Als je wat materiaal hebt, breng het dan maar en we gebruiken het wel ergens voor.” Geen vrouw kwam aanlopen en zei: “Ik had nog een heel goede lap stof liggen, gebruik dat maar voor de gordijnen.” Bezaleël en Oholiab zouden gezegd hebben: “Maar dat is niet de juiste kleur” en: “Dat is zilver en hiervoor heb ik goud nodig.” Niemand kon langs komen en zeggen: “Ik heb nog iets liggen voor dit werk en ik ben bereid het te geven. Neem het en gebruik het maar.”

De Geest van God zei: “Is dit van Christus? Is dit een uitdrukking van Christus? Het gaat er niet om wat u denkt over dit werk van God, niet uw ideeën en meningen, niet hoe je iets in de wereld doet. Maar het gaat erom of het van de hemel komt door de Geest van God. Hebt u op God gewacht om het van Hem te ontvangen? Zo is het in het begin altijd geweest. Zo was het ook in het begin van de Handelingen der apostelen.

Alles wat niet van Christus is moet verdwijnen, gaat wankelen. Vergis je niet. Dit hele systeem van christendom zal beoordeeld worden naar de

maatstaf van Christus. Het christendom wordt getoetst in hoeverre het het werk van de Heilige Geest is, overeenkomstig Christus. De Here zegt: “Nog eenmaal zal Ik niet slechts de aarde, maar ook de hemel doen beven.” De wankelen dingen verdwijnen. Dat wat niet wankel is blijft (Hebr. 12:25-27). En wat blijft voor eeuwig? Niet de tabernakel, maar Jezus Christus. *Alles* wat van Christus is, en alleen dat, zal blijven.

Wordt vervolgd